

Tal dia com avui fa...

1 any

Nou president

Jordi Sánchez, el nou president de l'Assemblea Nacional, declara que cal fer "un gir social per arribar a tots els racons del país".

10 anys

París blaugrana

La capital francesa es prepara per a la final entre el Barça i l'Arsenal. Joan Laporta, tranquil, diu que el Barça "ja està marcant època".

20 anys

El PSOE i els GAL

L'exdirector general de la Guàrdia Civil entrega al jutge Garzón una carpeta amb documents sobre la guerra bruta contra ETA.

Full de ruta

Ferran Espada

Desprivatitzar la sanitat

Catalunya afronta el gegantí repte d'esdevenir una república. Però la república és molt més que una proclamació. Són uns valors, una actitud i també un concepte de gestió de la *res publica*, la cosa pública. I un dels exemples més evidents és l'ambiciós pla de reforçament de la sanitat pública del nostre país impulsat pel departament del conseller Comín, malgrat no disposar de tots els instruments que ens donaria l'estat propi. Un pla que alhora suposa el que segurament és el procés de desprivatització de la sanitat més important dels últims 35 anys. Impregnat al meu entendre d'una gran lògica, basada en el fet que els diners públics dels nostres impostos han d'anar a reforçar el sistema de salut pública, que fruit de les retallades actua en precari tot i ser d'una gran excel·lència. I no pas al compte de beneficis d'empreses privades. Empreses que són molt legítimes –no estem davant un debat ideològic com alguns diuen– però operant amb

Comín ha engegat un pla per reforçar la sanitat pública i recuperar per a la sanitat de tots els diners públics que van als comptes de beneficis privats. Això crea malestar

els seus recursos i no parasitant els públics. Evidentment, el pla ha creat malestar. Puc entendre que les empreses afectades es regirin. I la inquietud dels treballadors, tot i que Comín ja ha assegurat que cap patirà els efectes de la desprivatització. El que resulta paradoxal són manifestacions com les del president del Col·legi de Metges de Catalunya, Jaume Padrós, en contra del pla de la conselleria. Padrós té tot el dret a manifestar l'opinió, però no tinc clar que aquesta sigui la posició majoritària al sector mèdic que hauria de representar de forma neutral. I encara més incomprensibles són, donat el seu càrrec, les acusacions que fa de prejudici ideològic. Però em resulta més inexplicable la deslleial oposició que detecto en alguns sectors de la majoria de govern, especialment convergents. Aquesta és una aposta del govern de Junts pel Sí i els criteris ideològics particulars haurien de quedar apartats. Com els interessos creats que hi pugui haver i que no s'haurien de superposar als del país.

Tribuna

David Bueno i Torrens. Professor i investigador de genètica de la UB i divulgador de la ciència

Cientisme i humanisme

Aquestes darreres setmanes he llegit diversos articles i he sentit unes quantes persones que parlaven de cientisme. El 26 d'abril, per exemple, Jordi Cabré en va publicar un d'incisiu i sentit on hi feia referència. També hi ha qui ha qualificat la supressió del màster en homeopatia de "cientisme dogmàtic". I per esmentar un altre exemple, al final d'una taula rodona sobre educació en què vaig participar, una persona va comentar que afegir els coneixements en neurociència a les propostes pedagògiques pot fomentar el cientisme.

EL CIENTISME ÉS UN CORRENT FILOSÒFIC derivat del positivisme que proposa que la ciència pot arribar a resoldre totes les qüestions que la intel·ligència humana es pugui plantejar. No és sinònim de ciència ni antònim d'humanisme, de la mateixa manera que la ciència no es contraposa a les humanitats. De fet el cientisme, com a corrent filosòfic, és humanista. L'humanisme és la tendència a considerar l'ésser humà com el valor suprem, i les humanitats són el conjunt d'estudis relacionats amb les lletres i les activitats que fan refe-

rència als valors humans. L'objectiu de la ciència és complementari, la coneixença de la realitat mitjançant el mètode científic, la qual cosa la distingeix de la filosofia, que també estudia la realitat però ho fa amb altres mètodes i, a diferència de la ciència, la seva aspiració última és orientar la vida humana.

PER QUÈ EXPLICO TOT AIXÒ? Perquè de vegades em fa la sensació que tendim a contraposar humanisme a cientisme, i humanitats a ciència. Com si la ciència no fos, no pogués ser o no hagués de ser humanística, perquè també gira al voltant de l'ésser humà, i les humanitats no fossin també

imprescindibles per a la ciència, atès que és feta per i per a les persones. O com si l'humanisme no pogués recolzar també en el cientisme, com a corrent filosòfic –i per tant humanista– que és.

ON VULL ANAR A PARAR? Penso que l'arrel d'aquests malentesos és la temença que ens genera allò que no ens és prou conegut, la por del desconeixement i de sortir de la zona de confort, la qual cosa em suggereix que ens caldria una formació humanística i científica més global i integradora, més viscuda. Tanmateix, més enllà d'això, malgrat que la dissociació entre humanitats i ciències pugui resultar útil per motius organitzatius, viscuda d'aquesta manera tan escindida ens empobreix com a persones. I la sobrevaloració d'una respecte a l'altra, sigui quina sigui, contribueix a aquest empobriment. Les persones, com a ens biològics, som ciència; i com a ens pensants, som humanitats. El secret de la nostra espècie és aquest aliatge. No podem aspirar a una formació integral i a un desenvolupament humanament enriquidor i sostenible si només tenim una visió parcial de nosaltres mateixos.

“Les persones, com a ens biològics, som ciència; i com a ens pensants, som humanitats

El lector escriu

Les cartes adreçades a la Bústia han de portar les dades personals dels seus autors: nom, cognoms, adreça, número de telèfon i número de carnet d'identitat o passaport. Així mateix, cal que no superin els mil caràcters d'extensió. El Punt Avui es reserva el dret de publicar-les i escurçar-les. No es publicaran cartes signades amb pseudònim o amb inicials. Els textos s'han d'adreçar a bustia-catalunya@elpuntavui.cat

Enllaç dels tramvies per la Diagonal?

■ He llegit algunes opinions respecte al disbarat d'aquesta unió. Vull exposar la meua opinió basada en el record de més de setanta-cinc anys. El tramvia, com a transport públic, circulava per la carretera de Sants, com a vehicle unidireccional sobre els rails encastrats; una criatura d'uns cinc anys volia travessar la calçada just quan venia el tramvia, la criatura va ésser atropellada sense que el conductor pogués desviar el tram ni frenar-lo a temps. Jo era molt jove però veure aquell espectacle em va horroritzar.

Al cap d'uns anys el tram va ser substituït per l'autobús. Aquests, amb més mobilitat, també complien el servei públic amb més eficàcia, ja que les avaries no influïen en la circulació.

Espero que els responsa-

bles de gestionar aquest transport públic canviïn de criteri i no solament no facin l'enllaç dels trams sinó que substitueixin tots els tramvies per vehicles elèctrics que és o serà el futur immediat de tot vehicle impulsat per energia elèctrica.

JOAN RODÉS
Barcelona

L'estudiant indignat

■ Com a estudiant de la Menció de Llengua Anglesa de la Universitat de Barcelona, declaro: 1. No estar satisfet amb l'excessiva càrrega de tasques en assignatures de pocs crèdits (3 ECTS). 2. Estar indignat amb la molt lamentable gestió de les dates d'examen, entrega de treballs de les assignatures de grau i del treball final de grau i el Pràcticum III que estan sovint concentrades en els mesos d'abril i maig, cosa que dificulta la tasca d'estudi i

la conciliació de la vida laboral i personal, tant als estudiants com al professorat. 3. La manca d'ètica a l'hora d'afirmar de manera hipòcrita i propagandística que la Universitat de Barcelona afavoreix la compatibilitat entre estudi i feina. En optar per la dedicació a temps total 60 ECTS, els horaris de l'assignatura, les hores invertides en l'estudi i el temps invertit en cada desplaçament no són òptims. D'aquesta manera, no es garanteix l'èxit acadèmic i es provoca que molts dels estudiants hagin d'optar per abandonar la feina, negant un sou que desestabilitza la ja molt fràgil economia d'algunes famílies.

ARTUR REYES
Barcelona

Demandar permís

■ Quan una persona arriba a la majoria d'edat, se sent capaç de fer el que vulgui sense haver de demanar permís. Es

tracta de trencar amb la barrera psicològica i sentimental de sortir del niu, de començar a volar pel seu compte sense la batuta dels pares.

Aquí al nostre petit país som com l'adolescent que es mor de ganes d'arribar a la majoria d'edat, que es rebel·la i lluita per fer el que vulgui, però tot i així segueix obeint els dictats dels pares. Volem demostrar abans d'hora que ja som capaços de volar, traient pit gairebé diàriament, però quan l'Estat ens colla acotem el cap i ens resignem a fer-li cas.

Demanar permís per expressar-nos en la nostra pròpia llengua demostra que no ens reconeixem prou madurs per decidir pel nostre compte. Encara ens queda un llarg camí per recórrer, on el més important és superar les barres per no haver de demanar res a ningú, tan sols anar fent.

SERGI DENIEL
Barcelona